

ת"פ 44917/02/18 - מדינת ישראל נגד אסתר עזריאל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 44917-02-18 מדינת ישראל נ' עזריאל

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אסתר עזריאל

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד

ב"כ הנאשמת: עו"ד רועי בלכר

הנאשמת בעצמה

גזר דין

הנאשמת הורשעה בעובדות כתב אישום מתוקן, בשתי עבירות של הפרת אמונים, עבירה לפי סעיף 284 לחוק העונשין, התשל"ז 1977.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגש הסדר טיעון, במסגרתו הבהירו הצדדים כי התשתית העובדתית שעל יסודה טוענים הצדדים היא זו המפורטת בכתב האישום, הצדדים אינם חולקים על העובדות ולא יוסיפו עליהן טיעונים לגבי העבירות ונסיבות ביצוען וכן עתרו לענישה מוסכמת.

עובדות כתב האישום:

מרכז ההשקעות הינו גוף סטטוטורי במשרד הכלכלה, אשר הוקם ופועל מכוח החוק לעידוד השקעות הון תשי"ט 1959, למתן מענקים והטבות לענפי התעשייה והשירותים העסקיים במשק.

על חברה המבקשת לקבל מענק ממרכז ההשקעות לצורך הקמה או הרחבה של מפעל לעמוד בשלושה תנאי

ס' ראשית, המענק מבוקש עבור תכנית להקמה או הרחבה של מפעל תעשייתי כהגדרתו בסעיף 51 לחוק. שנית, המפעל שעבור הקמתו או הרחבתו מבוקש המענק, נמצא באזור פיתוח א' כהגדרתו בסעיף 40ד' ובתוספת השנייה לחוק. שלישית, מדובר במפעל בר תחרות התורם לתוצר המקומי הגולמי, כהגדרת מונח זה בסעיף 18 לחוק (מפעל העושה יצוא של 25% מתוצרתו לפחות).

גוף העומד בתנאי הסף, יכול להגיש בקשה ותכנית עסקית למנהלת מרכז ההשקעות הנבדקות על ידי הגורמים המקצועיים הרלוונטיים במרכז ההשקעות.

לאחר קבלת חוות דעת מן הגורמים המקצועיים, עוברת הבקשה לאישור מנהלת מרכז ההשקעות הרשאית לאשר את התכנית, כולה או חלקה או לדחות אותה. במידה וניתן אישור מנהלת מרכז ההשקעות לתכנית ההשקעות, מוציא מנהל מרכז ההשקעות כתב אישור בחתימתו המפרט את התנאים לקבלת המענק.

לאחר הוצאת כתב אישור, מועבר המענק לחברה בכמה שלבים, כאשר כל שלב מותנה בהגשת דוחות אודות התקדמות ביצוע תכנית ההשקעה ובדיקתם של דו"חות אלה על ידי גורמי המקצוע במרכז ההשקעות. יתרת המענק מועברת לחברה לאחר הגשת דוח ביצוע סופי (להלן: "דב"ס") ואישורו על ידי מרכז ההשקעות.

הנאשמת עבדה במרכז ההשקעות מעל 40 שנה והיתה במשך כ-10 שנים, לרבות במועדים הרלוונטיים לכתב האישור, סגנית מנהל מרכז ההשקעות לביקורת ובחינת תכניות וכן לקחה חלק במסגרת תפקידה בישיבות מנהלת מרכז ההשקעות ובדיונים שנערכו בגוף זה, אף שלא הייתה בעלת זכות הצבעה. חלק מתפקידה היה ביצוע סיורים וביקורת במפעלים.

במהלך השנים 2011 ו-2012, הנאשמת ובן זוגה היו בעלי זכויות בבית בקיבוץ חולדה .

כעולה מפרט האישור הראשון, דקור רהיט (2000) 1989 בע"מ, הינה חברה פרטית המתמחה, בין היתר, בייצור מטבחים. יוסי אלקובי היה בכל המועדים הרלוונטיים לאישור זה, המנהל הכללי ובעל השליטה בחברת דקור.

ביום 14.12.09, הגישה חברת דקור, בקשה לאישור תכנית השקעה למרכז ההשקעות. מטרת תכנית ההשקעה על פי הבקשה הייתה העברת המפעל שהיה קיים באותה עת במזכרת בתיה למפעל חדש בקרית גת, הרחבתו ורכישת ציוד חדש להפעלתו .

ביום 14.6.10, החליטה מנהלת מרכז ההשקעות, בהתאם להמלצת הגורמים המקצועיים, לאשר את תכנית ההשקעות של חברת דקור במפעל החדש על פי הבקשה במסלול המענקים.

ביום 12.7.10, נשלח לחברת דקור כתב האישור לתכנית, בו פורטו החלטת הוועדה והתנאים בהם החברה נדרשת לעמוד על מנת לקבל את המענק . אחד מן התנאים שהותנו בכתב האישור היה כי מועד ביצוע התכנית יהיה עד ליום 12.7.12. במידה והחברה תעמוד בתנאי כתב האישור, היא תהיה זכאית למענק עד לגובה של 24% מגובה ההשקעה .

ביום 22.3.12, או בסמוך למועד זה, השתתפה הנאשמת במסגרת תפקידה, בסיור במפעל במזכרת בתיה השייך לחברת דקור במהלכו פגשה את אלקובי. בין הנאשמת לאלקובי לא היו קשר או היכרות מוקדמת פרט לזו שנבעה מתפקידה של הנאשמת ומפגישותיהם במסגרת מילוי תפקידה.

במהלך הסיור במפעל סיפרה הנאשמת לאלקובי, על כך שהיא נמצאת בשלבים של רכישת בית חדש והביעה בפניו עניין ברכישת מטבח המיוצר על ידי חברת דקור. אלקובי הפנה את הנאשמת לאולם התצוגה של החברה בקניון "דן דיזיין סנטר" בבני ברק.

לאחר רכישת הבית בחולדה, פנתה הנאשמת למספר חברות מטבחים וקיבלה מהן מספר הצעות לרכישת מטבח, ואף רכשה מטבח מחברה אחרת (דו איט - מטבחים), בסכום של 35 אלף ₪. רכישת המטבח בדו איט בוטלה עקב מחלוקת של הנאשמת ובעלה עם חברת דו איט, זאת לפני שהנאשמת פנתה לחברת דקור.

בתאריכים 26.3.12, 8.4.12, 24.5.12, נפגשה הנאשמת, בסניף דקור בדיזיין סנטר, עם מעצבת של חברת דקור. במהלך פגישות אלה נקבע העיצוב של המטבח לבית בחולדה. באחת הפגישות הראשונות תכננה המעצבת מטבח, אותו העריכה בכ- 100,000 ₪. הנאשמת אמרה למעצבת כי תקציבה לרכישת המטבח עומד על 50,000 ₪ וביקשה כי זה יהיה מחיר המטבח. בעקבות כך הוחלט בין הנאשמת לבין המעצבת על שינויים במפרט המטבח על מנת להוזילו וסוכם כי המחיר הסופי של המטבח יקבע מול אלקובי.

בעקבות זאת, ולאחר מספר פגישות עם המעצבת בהן שונה עיצוב המטבח לפחות פעמיים, בתאריך כלשהו, שחל בין יום 24.5.12 ליום 17.6.12, נתן אלקובי לנאשמת הנחה על מחיר המטבח, והנאשמת שילמה סך של 50,000 ₪ בגין המטבח, בהתאם לבקשתה.

בנסיבות לעיל, הנאשמת היתה מצויה במצב של ניגוד עניינים, כאשר אלקובי נתן לה הנחה והעמיד את מחיר המטבח על 50,000 ₪.

לאחר הזמנת המטבח, המשיכה הנאשמת וטיפלה במסגרת תפקידה במרכז ההשקעות בנושאים הנוגעים לחברת דקור כמפורט להלן:

א. ביום 10.10.12 או במועד סמוך לכך, שלחה הנאשמת במסגרת תפקידה, מכתב התראה לחברת דקור לפני ביטול כתב אישור, עקב כך שלא עמדו במועד הביצוע שנקבע להם בכתב האישור. בעקבות מכתבה של הנאשמת ועל מנת להראות עמידה בתנאי כתב האישור, פנה אליה חשב חברת דקור, מר לוי, וביקש ממנה להגיע לביקור במפעל החדש.

ב. בהמשך למשלוח מכתב ההתראה, וע"פ דרישות תפקידה, ביום 12.3.12, ביקרה הנאשמת במפעל החדש של חברת דקור שנבנה בהתאם לתכנית ההשקעות שאושרה בכתב האישור.

ג. בעת הביקור במפעל החדש ביקשה הנאשמת ממר לוי להעביר לה מכתב עם סטטוס ביצוע של תכנית ההשקעה, לצורך בחינת בקשתו לביטול התראת הביטול.

ד. בעקבות בקשתה של הנאשמת שלחה חברת דקור, באותו יום, מכתב בחתימתו של אלקובי בו הזכיר את ביקורה במפעל ודיווח על התקדמות הפרויקט והקמת המפעל החדש. בהמשך למכתב זה

ובעקבות ממצאי הביקור, העבירה הנאשמת ביום 18.3.13 את המלצתה לבטל את התראה הביטול.

ה. במהלך ישיבת מנהלת של מרכז ההשקעות ביום 16.2.14, השתתפה הנאשמת, בדיון בעניין בקשה לשינויים פנימיים סטנדרטית של חברת דקור ובעקבות ממצאי הביקור ומכתב החברה בדבר התקדמות הפרויקט הביעה עמדתה לטובת אישור הבקשה לחברה.

בנסיבות האמורות, היתה הנאשמת מצויה בניגוד עניינים ובכך עשתה במילוי תפקידה מעשה הפרת אמונים הפוגע בציבור.

כעולה מפרט האישום השני, רב בריח (08) תעשיות בע"מ היא חברה פרטית המתמחה, בין היתר, בייצור דלתות ביטחון ומוצרי נעילה ומיגון.

מר שמואל דורנשטיין היה בכל המועדים הרלוונטיים לאישום זה, המנהל הכללי ובעל השליטה בחברת רב בריח.

ביום 9.5.10 או בסמוך למועד זה, החלה חברת רב בריח בהליכי חידוש בקשה לאישור תכנית השקעות, על פי החוק לעידוד השקעות, לצורך הרחבה של מפעל באשקלון. ביום 19.8.10, השתתפה הנאשמת, במסגרת תפקידה כסגנית מנהל מרכז ההשקעות, בסיום במפעל דלתות השייך לחברת רב בריח. במהלך הסיום פגשה הנאשמת את דורנשטיין, סיפרה לו על כך שהיא רכשה בית חדש והביעה בפניו עניין ברכישת דלתות המיוצרות על ידי חברת רב בריח עבור ביתה החדש. דורנשטיין הפנה את הנאשמת לאולם התצוגה שלחברת רב בריח בראשון לציון.

בין הנאשמת לדורנשטיין לא היה כל קשר או היכרות מוקדמת פרט לזו שנבעה מתפקידה של הנאשמת ומפגישותיהם במסגרת תפקידה.

ביום 14.2.11, או בסמוך למועד זה, הגיעו הנאשמת ובן זוגה לאולם תצוגה של חברת רב בריח בראשון לציון וביצעו שם הזמנה של דלתות חוץ בסכום של 23,262 ₪ ו- 8 דלתות פנים בסכום של 14,836 ₪ עבור הבית בחולדה. סה"כ ההזמנה עמד על 38,098 ₪, לאחר הנחה. על חשבון ההזמנה הראשונית, שולמה על ידי הנאשמת ובן זוגה מקדמה על סך 20,000 ₪. ייצור ואספקת ההזמנה נקבעו למועד סיום בניית הבית שהיה צפוי להיות זמן ממושך לאחר ביצוע ההזמנה. בתקופה שבין מועד ההזמנה הראשונית ועד ליום 26.12.12, המשיכה הנאשמת וטיפול בבקשת רב בריח במסגרת תפקידה כסגנית מנהל מרכז ההשקעות. במסגרת זו, הנאשמת השתתפה בפגישות עם רב בריח, הייתה שותפה למתן החלטות בעניינים הנוגעים לבקשת רב בריח, וכן חתמה על מכתבים שנשלחו לחברה זו.

ביום 16.10.12, או בסמוך למועד זה, הותקנו על ידי חברת רב בריח, משקוף ודלת זמניים בבית בחולדה, עד להשלמת ייצור הדלתות. בגין עלות המשקוף הזמני חויבו הנאשמת ובן זוגה בסכום של 580 ₪ ובגין עלות הדלת הזמנית בסכום של 1,620 ₪.

בחודש אפריל 2012, נציג רב בריח יצר קשר עם בן זוגה של הנאשמת והודיע לו כי רב בריח הפסיקה לעבודה עם יצרן דלתות פנים וכי לא תוכל לספק לנאשמת ובעלה את 8 דלתות הפנים שהוזמנו בהזמנה הראשונה.

ביום 26.12.12, או בסמוך למועד זה, בעת ששהתה בעיר תל אביב, התקשרה הנאשמת אל דורנשטיין ושאלה אותו היכן הסניף הקרוב של חברת רב-בריח. דורנשטיין אמר לנאשמת כי הסניף הקרוב הוא בדיזין סנטר,

השניים שוחחו ביניהם ולאחר מכן שלח דורנשטיין נהג שיאסוף את הנאשמת לסניף הקרוב. עם הגיעה לאולם המכירות שינתה הנאשמת את הזמנה הראשונית של דלתות החוץ וביקשה להחליף את דלתות החוץ מעץ שהוזמנו בהזמנה הראשונה לדגמי דלתות מתכת, וביקשה מחברת רב בריח לשלוח לה ולבעלה את הצעת המחיר על פי השינוי שכלל גם את ביטול 8 דלתות הפנים על ידי רב בריח אשר חדלה לשווקן. סך מחיר דלתות חוץ על פי הצעת המחיר השנייה היה ₪ 44,993 לאחר הנחה באישורו של דורנשטיין.

הצעת המחיר השניה לא נחתמה על ידי הנאשמת או בן זוגה.

ביום 30.12.12, או בסמוך למועד זה, בתיאום עם בן זוגה של הנאשמת, הגיע נציג רב בריח לבית בחולדה וביצע מדידה של פתחי הדלתות במקום לצורך ייצור דלתות החוץ על פי הצעת המחיר השנייה. במהלך חודש פברואר 2013, פנתה נציגת רב בריח לבן זוגה של הנאשמת וביקשה כי ישלם את התשלום עבור הדלתות. בן זוגה של הנאשמת אמר לנציגת רב בריח כי יש בידו הצעת מחיר, מזכין רב בריח בירושלים, הזולה יותר מהמחיר שנקבע בהצעת המחיר השנייה, וביקש להפחית את המחיר בהתאם. נציגת רב בריח סירבה לתת הנחה נוספת במחיר הדלתות.

בעקבות זאת, בשיחה טלפונית בין הנאשמת לדורנשטיין, ביקשה הנאשמת ממנו להתאים את הצעת המחיר השניה להצעת המחיר של הזכין בירושלים. לאחר שיחתו של דורנשטיין עם הנאשמת ובעקבות שדורנשטיין ביקש לקיים פגישה עם בן זוגה של הנאשמת, הגיע בן זוגה לאולם התצוגה של חברת רב בריח.

בפגישה עם בן זוגה של הנאשמת, אמר הלה לדורנשטיין כי הצעת המחיר השנייה יקרה, הציג לו את הצעת המחיר של הזכין בירושלים וביקש להתאימה למחיר הזכין. משסרב דורנשטיין לכך, ביקש בן זוגה של הנאשמת לבטל את העסקה.

נוכח העובדה שרב בריח חדלה לשווק דלתות פנים והודיעה לבן זוגה של הנאשמת על ביטול הזמנת דלתות הפנים באפריל 2012 כאמור, סיפקה רב בריח פתרון בדרך של רכישת דלתות פנים מחברה אחרת והעבירה לחברה זו סכום של ₪ 15,209 מתוך סכום המקדמה (₪ 20,000) ששילמו הנאשמת ובן זוגה לרב בריח.

דורנשטיין הסכים לביטול העסקה ואף החזיר לנאשמת ולבן זוגה סכום חלקי מתוך המקדמה ששילמו בניכוי עלות דלתות הפנים שסופקו להם ועלות הדלת והמשקוף הזמניים.

לאחר האמור לעיל, המשיכה הנאשמת וטיפול ברב בריח במסגרת תפקידה במרכז ההשקעות כדלקמן:

א. במהלך החודשים מרץ-אפריל 2013, או בסמוך למועד זה, חתמה הנאשמת מתוקף תפקידה על טופס העברת תשלום על סך ₪ 372,385, אשר הגיע לחברת רב בריח ממרכז ההשקעות.

ב. בנוסף, במהלך ישיבת מנהלת מרכז ההשקעות ביום 11.11.13, שכללה דיון גם בבקשה של חברת רב בריח, השתתפה הנאשמת וציינה כי רב בריח אינה מבצעת יצוא כנדרש, כפי שציינו משתתפים נוספים בישיבה.

במעשיה המפורטים לעיל באישום זה, פעלה הנאשמת תוך הימצאות בניגוד עניינים ובכך עשתה במילוי תפקידה מעשה הפרת אמונים הפוגע בציבור.

טיעוני המאשימה לעונש:

הנאשמת, כך לטענת המאשימה, פגעה באמון הציבור, יצרה חשש לתקינות פקודות המנהל, איסור פעולה וניגוד עניינים, על מנת למנוע חשש זה ופגיעה קשה של הציבור באמון המנהל ובכך שכל הפעולות שנעשות הן תקינות ונוגעות רק לשיקולים רלוונטיים.

תפקידה של הנאשמת הוא גורם לחומרה - הנאשמת הייתה גורם מפקח האחראי לאשר את המענק, ולבחון האם אותם גורמים המבקשים את המענק, עומדים בתנאים בהם הם חייבים לעמוד. הנאשמת פעלה לקבלת טובת הנאה מאותן חברות ובכך הפרה את חובת האמונים במסגרת תפקידה.

הצדדים הגיעו להסכמה הן באשר לכתב האישום והן לענין העונש. המאשימה סבורה כי לאחר שנשקלו כל השיקולים בחשבון, ההסדר הוא ראוי ונכון - בהם נטילת האחריות של הנאשמת על העבירות המיוחסות לה, הודאתה בבית המשפט, חיסכון בזמן שיפוטי, העדר עבר פלילי, גילה והעובדה שהיא פרשה משירות המדינה ולא עובדת שם יותר. עוד הגיעו הצדדים להסכמות דיוניות וראייתיות הנוגעות לתיק.

המאשימה הוסיפה כי העונש אליהם הגיעו עומד במתחם הענישה.

לאור כך המאשימה עותרת כי בית המשפט יכבד את ההסדר, יגזור על הנאשמת עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, קנס משמעותי מוסכם בסך 100,000 ₪.

טיעוני ב"כ הנאשמת לעונש:

כתב אישום זה שהוא בגין הפרת אמונים מסוג של ניגוד עניינים ובשום פנים ואופן אינו עוסק בטובת הנאה. אלה הם גם היסודות המוסכמים בין המאשימה לנאשמת.

הנאשמת קיבלה הנחה שכל אדם מן היישוב היה מקבל, אבל בשל הנסיבות של התיק, הנאשמת נותנת על כך את הדין, שכן היא קיבלה את ההנחה במצב של ניגוד עניינים - מי שנתן את ההנחה היה אדם שעניינה של החברה שבבעלותו, מצוי על שולחן מרכז ההשקעות שהנאשמת שם שמשה כסגנית המנהל.

הנאשמת עבדה 40 שנה במשרד התמ"ת ולימים משרד הכלכלה. בחודש ספטמבר ימלאו לה 65, היא נשואה, יש לה 4 ילדים ו- 6 נכדים. המצב הבריאותי מתואר במסמך שהוגש לבית המשפט. הנאשמת עבדה בשירות המדינה והתקדמה לאט אך באופן קבוע עד לתפקיד סגנית מנהל מרכז ההשקעות. בפועלה טיפלה באלפי תיקים, אין לה עבר פלילי כלשהו.

אחרי 40 שנה ובעקבות חקירה זו היא נאלצה לעזוב את עבודתה, בגיל 62, מספר שנים לפני גיל הפנסיה ועל כן עתר ב"כ הנאשמת כי ביהמ"ש יכבד את הסדר הטיעון.

הנאשמת בדבר האחרון:

בדברה האחרון מסרה הנאשמת כי עבדה בשירות המדינה מעל 40 שנה, בנאמנות, מסירות וכל ממוניה יעידו

על כך. עשתה הכל כדי לתרום למדינת ישראל, לצמיחתה, למקורות תעסוקה בפריפריה הרחוקה והקרובה, תוך כדי גידול ילדיה. הנאשמת הודתה כי ניסתה וקנתה מוצר מחברה עמה הייתה במגע שאמנם לא יום יומי, אך פנתה בבקשת סיוע לחברת ההשקעות. היא מקבלת את האשמה ומבינה כי לא הייתה צריכה לקנות מחברות אלה. לטענת הנאשמת, כל שקיוותה ורצתה היה לעשות טוב.

דין והכרעה:

גזירת הדין היא מן הקשות במטלות השיפוטיות, בייחוד כאשר עסקינן באנשים נורמטיביים באורחות חייהם, עובדי ציבור בעלי עבר נקי, אשר ביצעו עבירות חמורות.

הענישה בכללותה מושפעת משיקולי גמול והרתעה, חומרת העבירות, נסיבות ביצוען, תכיפותן, השלכותיהן, מידת פגיעתן בציבור ועוד; כך מושפעת היא מהנסיבות האישיות של מבצעי העבירות, נסיבות נוספות, וכן שיקולי שיקום, בית המשפט בוחן כל מקרה לגופו ומאזן בין האינטרסים השונים (ע"פ 2163/05 דג'מיל אלייב נ' מדינת ישראל (12/12/05), ע"פ 4980/01 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נו (1) 594).

העיקרון המנחה בגזירת עונשו של נאשם הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בשורה ארוכה של פסקי דין הוגדרו עבירות הפרת אמונים כעבירות חמורות שיש בהן כדי לפגוע ביושרה של הרשות הציבורית והפגיעה באמון הציבור בה, עוד נפגעת תדמיתם של עובדי השירות הציבורי והאמון במוסדות הציבוריים. כפועל יוצא מכך, נקבע לא אחת כי על בית המשפט להעביר מסר חד משמעי לציבור בדבר שמירה על טוהר המידות ברשויות השונות, דבר אשר בא לידי ביטוי בענישה מחמירה ומרתיעה, (למשל: ע"פ 1044/12 יגאל סער נ' מדינת ישראל).

בדנ"פ 1397/07 מדינת ישראל נ' שבס, פ"ד נט(4), 345, בית המשפט העליון על תכליתו של האיסור הפלילי:

"...אכן, האיסור הפלילי על הפרת אמונים הוא מכשיר מרכזי למאבקה של החברה לשמירה על טוהר השירות והשורות, למניעת סטיות מהשורה, ולהבטחת אמון הציבור במשרתי הציבור. ביטולה של העבירה או אף צמצומה מעבר לנדרש יפגע בכוחה של החברה להגן על עצמה מפני עובדי ציבור העושים שימוש לרעה בכוח השלטון. כוח זה הופקד בידיהם בנאמנות. הסנקציה הפלילית נועדה להבטיח כי הנאמנות תישמר, וכי כוח השלטון לא יהפך לשלטון הכוח. רוצים אנו לקיים בישראל חברה מתקדמת, הבנויה על מינהל ציבורי תקין, על שלטון החוק, ועל יחסי אנוש המעוצבים על בסיס של יושר, הגינות וטוהר מידות. האיסור הפלילי על הפרת אמונים נועד להבטיח מטרות אלה. שיטות...

כחוט השני עוברת בפסיקתו של בית המשפט העליון התפיסה כי האיסור הפלילי על הפרת אמונים בא לשמור על שלושה ערכים מוגנים. הערך הראשון הינו אמון הציבור בעובדי הציבור. הערך השני הינו טוהר המידות של

פקידי הציבור. הערך השלישי הינו אינטרס הציבור, עליו מופקד עובד הציבור".

כפי שהובא בעניין שבס לעיל, עבירת של הפרת אמונים חובקת פגיעה בשלושה ערכים מוגנים:

הראשון, פגיעה באמון הציבור בעובדי הציבור - נקבע כי אמון זה הוא תנאי הכרחי לתפקודם של עובדי הציבור וחיוני לשמירה על מסגרות חברתיות (ע"פ 4148/96 מדינת ישראל נ' גנות, פ"ד נ(5) 368,386).

השני, פגיעה בטוהר המידות של עובדי הציבור - שהרי שירות ציבורי שמידותיו אינן טהורות וכפיו אינן נקיות, איננו מוסרי ואינו משרת את הציבור. ערך זה נועד לבער את נגע חוסר ההגינות וחוסר היושר ממסדרונות השלטון (עניין שבס לעיל).

השלישי, נועד להבטיח את פעילותו התקינה של המנהל הציבורי ולוודא כי עובד הציבור יפעל כמצופה מתפקידו על פי הכללים ואמות המידה הקובעות את תהליך קבלת ההחלטות ויוודא כי האינטרס הציבורי יוגשם הלכה למעשה.

עניין זה בא לידי ביטוי גם בע"פ 293/89 סוקולובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 92, עת נקבע:

"מטרתו של האיסור הפלילי היא להבטיח התנהגות ראויה של עובד הציבור (או של עובד תאגיד לגבי תאגידו) ושמירה על טוהר המידות ולשם כך יש לקבוע נורמות ואמות מידה, שיבטיחו כי האינטרס הציבורי, אשר עליו מופקד עובד הציבור (ובהשאלה - האינטרס של התאגיד עליו מופקד עובד התאגיד), יוגשם הלכה למעשה".

האיסור על עובד הציבור להימצא במצב של ניגוד עניינים, כאשר קיימת התנגשות בין האינטרס שעליו לקדם מתוקף תפקידו לבין אינטרס אחר הקשור אליו, מבוסס על כללי הצדק הטבעי ועל חובת הנאמנות של עובד הציבור. קיים חשש ממשי כי שיקול דעתו של עובד הציבור שיימצא במצב של ניגוד עניינים יפגע וממילא תיפגע חובתו ויכולתו לפעול בנאמנות כלפי הציבור (עניין שבס לעיל).

מן הכלל אל הפרט:

בעניינו, בחינת כתב האישום מלמדת כי העבירה בה הורשעה הנאשמת ממחישה היבטים מסוימים של אותו ניגוד עניינים וממנו ניתן ללמוד על עצמתו.

בהתייחס לפרט האישום הראשון - הנאשמת, אשר הגיעה לסיור במפעל של חברת דקור, במסגרת עבודתה במרכז ההשקעות, פנתה אל מנכ"ל החברה והתעניינה במוצרי אותה חברה. בהמשך ולאחר שנפגשה עם מעצבת המטבחים, פנתה אל המנכ"ל, אשר נתן לה הנחה משמעותית. בנקודה זו ואף לאחריה, בעת התייעצויות אשר בחנו, האם יש מקום ליתן לחברת דקור ארכה, לאחר שלא עמדו במועד הביצוע, הייתה מצויה הנאשמת במצב של ניגוד עניינים.

ב"כ הנאשמת טען בעניין זה כי מדובר בהנחה לגיטימית שכל אדם מן היישוב היה מקבל, לא מצאתי מקום להתייחס לסוגיה זו, מצופה היה מהנאשמת, מתוקף תפקידה, שלא לפנות למנכ"ל בבקשה לאשר לה הנחה משמעותית ואגדיל ואומר כי במקרה הספציפי הזה, אף לא לפנות לקבלת שירותים מחברת דקור ולכל הפחות לדווח למעסיקה כי היא מצויה בניגוד עניינים.

בהתייחס לפרט האישום השני - כמו גם באישום הראשון, הנאשמת, פנתה במהלך סיור במפעל חברת רב בריח, למנכ"ל ובעל השליטה והביעה בפניו עניין ברכישת דלתות המיוצרות על ידי החברה עבור ביתה החדש. הנאשמת הופנתה לאולם התצוגה של החברה ובהמשך התנהל בין מנכ"ל החברה לבין זוגה של הנאשמת מו"מ,

באשר להצעת המחיר שהתקבלה (ההצעה השנייה).

יצוין בעניין זה, כפי העולה מכתב האישום כי הנאשמת ובן זוגה ביטלו את הזמנת דלתות החוץ מחברת רב בריח.

הנאשמת, הייתה בתפקיד בכיר במרכז ההשקעות, במסגרת תפקידה הייתה הגורם המפקח והאחראי לאשר את המענק ממרכז ההשקעות ולבחון האם החברה המבקשת עומדת בתנאי הסף הקבועים בחוק.

לצד הדברים האמורים, מצאתי להדגיש, כי למרות ניגוד העניינים שתואר לעיל, אשר לגביו אין מחלוקת והנאשמת הודתה בו במסגרת הסדר הטיעון, לא נטען באף שלב על ידי מי מהצדדים כי היה בהטבות אותן קיבלה, כדי להטות את החלטותיה ו/או לסטות מהקריטריונים שלפיה היה על הנאשמת לפעול.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, הצדדים כאמור הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו עתרו כי ייגזרו על הנאשמת 6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי על דרך של עבודות שירות. אין מחלוקת בין הצדדים כי העונש המוסכם, עומד בגדרי המתחם ואינו חורג לקולא או לחומרה.

יחד עם זאת, מצאתי אף אני לבחון את הפסיקה הרבה והמגוונת הקיימת בעבירות מהסוג שלפניי השורות בעובדי ציבור, ומצאתי כי מתחם הענישה נע בין עונש צופה עתיד לבין עונש מאסר של ממש, בשים לב לסוג העבירה בה הורשעו נאשמים בעבירות דומות (ע"פ 846/12 ויטה נ' מדינת ישראל ; ע"פ 8430/11 מדינת ישראל נ' קראשי ; ע"פ 1044/12 יגאל סער נ' מדינת ישראל ; רע"פ 7120/09 פורר נ' מדינת ישראל ; ע"פ (מחוזי מרכז) 5755-05-08 יגאל מדר ואח' נ' מדינת ישראל).

הסדר הטיעון:

בענייננו, בהינתן הסדר הטיעון שנרקם בין הצדדים, העובדה כי הוא אינו חורג ממתחם הענישה ההולם לקולא או לחומרה, העובדה שהנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה, חסכה זמן שיפוטי, נטלה אחריות על מעשיה, גילה של הנאשמת, היעדר עבר פלילי, מצבה הבריאותי, כמו בהינתן כי איננה עובדת עוד במרכז ההשקעות, מצאתי כי הסדר הטיעון הולם ואני מוצאת לכבדו.

סיכום של דבר:

אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים, אשר ירוצה על דרך של עבודות שירות במקום עבודה "המשקם" ברחוב המסגר 3 בעיר נס ציונה, כהמלצת הממונה על עבודות השירות.

הנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי עונשה, ביום 15.8.18 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות, ביחידה לעבודות שירות במחוז מרכז - רמלה.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל תעבור הנאשמת במשך שלוש שנים מהיום, עבירה כלשהי שעניינה הפרת אמונים.

ג. קנס כספי בסך 100,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב - 15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון בהם ביום 15.8.18 והבאים אחריו בכל 15 לחודש. לא ישולם תשלום כלשהו

במועד, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

הנאשמת מוזהרת כי עליה לעמוד בכל תנאי עבודות השירות ובביקורות שייערכו בהן.
כל הפרה של תנאי מתנאי עבודות השירות תביא להפסקת המינהלית ולריצוי העונש בכליאה ממשית.
ניתן בזאת צו כללי למוצגים; חילוט, השמדה, השבה לבעלים וזאת על פי החלטת קצין חקירות ממונה.

גזר הדין יועבר אל הממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' אב תשע"ח, 19 יולי 2018, במעמד הצדדים.